

PIGESPEIDERNE

DET DANSKE PIGESPEIDERKORPS



NR. 4 * MAJ 1946 * 29. AARGANG

MAANEDENS VERS

*Maj, den mildeste
Mø, er kommen.
Grønlovet gaar hun
til alle Gaarde.*

*Tager imod Lov
og imod Liv,
Mand og Mø
saa mangelund,
Føl og Fæ,
Kalve og Kid,
Blomster og Børn,
af den skønneste,
den skønneste
unge Skærsommer.*

*Sign vore Strande,
Søndenvind!
Fromme Frue,
befrugt Jorden!*

*Tager imod Lov
og mod Liv,
Mand og Mø
saa mangelund,
Føl og Fæ,
Kalve og Kid,
Blomster og Børn,
af den skønneste,
den skønneste
unge Skærsommer.*

*Blus skal brænde,
og Budstik gaa.
Fører vor Frue
fagert i Lande.*

*Tager imod Lov
og mod Liv,
Mand og Mø,
saa mangelund,
Føl og Fæ,
Kalve og Kid,
Blomster og Børn,
af den skønneste,
den skønneste
unge Skærsommer.*

Johs. V. Jensen.

Kære Spejdere!

Hvor har vi dog allesammen travlt nu!

Paa Korpskontorerne klapper Skrivemaskinerne, saa de er rødglødende, og Telefonerne kimer uafbrudt. Og der maales, og der vejes, og der grundes, og der lægges Planer, og der regnes, og der tænkes, og der mumles, og der snakkes, og der arbejdes. Ja, du glade Kineser, hvor der arbejdes!

Og rundt om i Troppene er der trænet som aldrig før til Turnering og til alt det, der skulde overstaas inden Eksamensopløbet. Mange af jer har haft Fester og Ting og Sager for at tjene en Skilling til et ekstra godt Udstyr, og det Udstyr, der fandtes, er vendt og drejet, Teltene sendt til

Reparation, Gryderne er blevet lappede — aahja, der er meget at tage Vare paa i en stor Husholdning!

Og naar dette Blad kommer, ved I forlængst hvem af jer, der skal deltage i den store Kamp om Kongepokalen. Og Spørgsmaalet er ved at blive brændende: skal den stadig vandre, Kongepokalen, skal en splinterny Trop vriste den ud af Hænderne paa de saa ofte sejrende *Slagelsespejdere*, skal den forsvinde ud af Synskredsen for de dygtige *Horsensianere*, eller skal den havne et af disse Steder, Troppen til uvisnelig Hæder og daglig Fryd?

Ja, det er jo slet ikke til at vide, og vi kender ikke Opgaverne, saa det er ikke til at ane, hvem der har de helt gode Chancer. Det er en stor Hæder at være paa et af de afgørende Hold. Men det er ogsaa en stor Chance at faa Lov at være med. Hvis de 6, der er udvalgt til at kæmpe for Troppens Placering i hele det store Korps, er af den rette Støbning, saa lærer de i de Dage, de er i Ilden, om de ikke har lært det før, hvad Kammeratskab er. De lærer at arbejde sammen, de lærer at stole paa hinanden, og de lærer at give hinanden de smaa opmuntrende Puf, som er mere værd end mange Taler med store og svære Ord.

Det er svært at have Sind baade til at vinde og til at tabe. Det er dejligt at vinde, man føler Hjertet slaa lettere og Sindet vide sig ud under aaben Himmel. Men den rigtige Vinder er opfyldt af ærlig og ydmyg Taknemmelighed over, at det gik, som det gik, over, at det hele formede sig saa vel for hende.

Og det er ikke saa let at tabe, fordi man gik til Kampen trods alt med Stordrømme, det er ikke saa let at tabe uden Gnist af Misundelse, men med en ærlig Forstaaelse af, at de andre var dygtigere og gjorde deres Sager bedre.

Snak lidt med hinanden om disse Ting, nu hvor I er ivrigst, og Verden er saa optimistisk grøn og fuld af Fuglekvidder. Det vigtigste er jeres indbyrdes Kammeratskab og Sammenhold og det Sind, der kan klare baade Sejr og Tab. Ogsaa her kan I hjælpe hinanden ikke saa lidt.

Vi mødes ved Filippi!

Sørensen

PIGESPEIDERNE

UDGIVET AF
DET DANSKE PIGESPEJDERKORPS



REDIGERET AF
FRU ANNESOFIE HERMANN

Ak, ak, kære Læsere, STORE OG SMAA!

Som I med jeres aldrig svigtende Iagttagelses-
evne hurtigt vil se, er dette et meget bart og til-
syneladende kedeligt Blad, fordi der slet ingen
Billeder er i det. Strejken omfatter ogsaa Kemi-
graferne, og vi havde Valget mellem at vente i
det uendelige og at udsende et billedblottet Blad.
Vi valgte det sidste, og nu beder jeg jer om at
læse jeres Blad omhyggeligt alligevel og vise, at I
er gamle nok til at „læse“ andet end Billedblade.

Selv om jeg er uskyldig som et Spædbarn, der
første Gang slaar sine blaa Øjne op, indstillet paa
Uendeligheden, vil jeg have svært ved at se de
4000 af jer lige i Øjnene til Sommer, fordi Bla-
dene er saa forsinkede — ja, saa galt er det jo
blevet, at mens jeg læser Korrektur paa Maj-
bladet og skriver Artikler til Junibladet, er der
endnu ingen af os, der har set Aprilbladet! Og
hvor det er blevet af, er der slet ingen, der véd.
I maa jo nødvendigvis tro, at jeg kun tænker paa
Sommerlejr og Lejrbaal og syngende Spejdere og
Elverpiger i det grønne og rent glemmer at sende
den Hilsen, som Bladet hver Maaned skulde
bringe mellem os alle. Vi havde jo alle haabet,
og tro mig, om I kan, ingen inderligere end jeg,
at fra Nytaar gik vi mod bedre Tider med præcise
Blade uden disse kedsommelige, maanedlange

Forsinkelser. Men Trykkeriet forsikrer os om, at
Mangelen paa Arbejdskraft er saa følelig, at selv
under saakaldte normale Tider og uden Strejker
kan det ikke være andet i Øjeblikket. Det er kede-
ligt for os alle, naar Sct. Georgsartiklerne skal
læses ved Sommertide, Sommerferiereferater ved
Juletid o. s. v.

Men I maa tro mig, om I kan, jeg gør mit
bedste, og jeg vil blive saa forfærdelig bedrøvet,
om I til Sommer peger Fingre af mig som væ-
rende træg, langsommelig og uordholden.

Der er saa mange Ting, vi har lært at sætte
Pris paa i disse Aar, fordi vi har maattet savne
dem. Hvor er vi ikke glade, naar der frigives et
Strømpemærke, og hvor bliver vi ikke juleglade,
naar vi holder en Appelsin i Haanden! Og naar
I nu ser i dette helt billedtomme Blad, glæd jer
da over, at vi til daglig har Trilles glade Tegnin-
ger dansende mellem Linierne og over alle de
Billeder, det ellers er muligt for os at live op i
Bladspalterne med nu om Stunder.

Forhaabentlig naar Junibladet jer i Hænde,
inden I drager ud til Sommerens Eventyr! Der
udkommer intet Blad i Juli og August, men et
stort Korpslejrnummer i September, og til det
haaber jeg at faa mange og glade Bidrag, ikke
mindst i Form af Billeder i vrirlende Mængde.

Undskyld!

Redaktøren.

Amalloborg, April 1946

Min hjertelige Tak sender jeg alle de blaa Spejdere, som glædede mig
med Hilsener og Lykønskninger til min Fødselsdag.

INGRID

Apropos Lejrbaalene til Sommer!

Tak og megen Tak for alle de venlige Breve, jeg har faaet med Tilbud om Spejdere, der synger som Engle, Féer og Nattergale, — og store og smaa Spejdere med mange andre Talenter!

Jeg har faaet mange flere Tilbud, end jeg i min glædeste Fantasi havde tænkt mig, og uheldigvis saa mange, at jeg maa skuffe altfor mange, der ikke kan komme til at optræde, — for hvis alle de agerende og syngende Spejdere skulde ses og høres — ja, saa naaede vi ikke noget af Lejrens øvrige Program.

Mange af jer har allerede hørt fra mig, — og flere vil høre i Maanedens Løb, men alle I, som ikke faar Brev fra mig, I maa ikke være kede af det for det. I skal tage jeres glade Sangstemme med alligevel, saa den kan klinge godt i det vældige Kor; og I skal ogsaa have indøvet en lille Sang eller et andet lille godt Nummer, som I kan forlyste Troppen og Divisionen med, for der bliver Aftener, som er Divisionernes og Troppenes alene.

Husk Tropsførelsen paa, at Troppen skal sørge for Fakler i Tide.

Er der nogle af jer, der har Nationaldragter, tag dem da med og fortæl mig i Løbet af den første Lejrdag, at I har en saadan Herlighed, for da vil der blive god Brug for jer ved en speciel Aftenunderholdning.

Vel mødt under Aftenhimlen!

Annesofie.

*

Boganmeldelse

Fra Svensk er blevet oversat en Bog om Unglotternes Indsats i den finske Krig efter den første Fredsslutning. Hovedpersonerne i Brita Wredes Bog „Ungdom i Felt“, fra Jespersen og Pios Forlag, er to unge finske Piger, Kaarina og Isotta og to unge heltmodige Mænd, de møder i Felten og som bliver deres Beskyttere — man aner ogsaa ud i Fremtiden.

Bogen bringer ikke saa meget nyt for dem, der har læst andre Bøger om den finske Krig, men den skildrer spændende og realistisk de Ofre, Befolkningen maa lide for samlet at kunne modstaa den store Fjende Rusland. Handlingen foregaar i Karelen og giver Bogen et stærkt antirussisk Præg, fordi netop den Egn har lidt saa ubeskriveligt ved Krigen og Folkeflytningen.

De to Lotter arbejder lige bagved Fronten, hvor de indretter deres lille, interimistiske Butik og sælger Kaffe og Smaating til Soldaterne. Ofte maa de flytte, fordi Fronten rykker nærmere. I Begyndelsen er de ret ængstelige, men vænner sig til Kanonlarmen og Bomberne. Bogens største Værdi ligger i den Energi, hvormed de forsøger at overvinde deres egoistiske og forvante Jeg og helt helliger sig Arbejdet for Landet.

Egner sig for store Piger og Drengene.

Korpsnyt



Inger Badstue, Birthe Christensen, Grethe Rask, Bente Simonsen, Karen Ubbesen, Else Christensen, Karen Christensen, Birgith Fuglsang, Anna Louise Brandt (alle i 1945) og Trpf. Inger Hansen (i 1946), 3. Thisted. Henny Andersen, Benthe Møller og

Karen Egedorf, 2. Thisted (alle i 1945). Ruth Andreasen og Greta Petersen, 3. Silkeborg. Birthe Bringsted, Kerteminde. Lise Ringberg og Vibeke Tørring „Pegasus“, Odense. Kirsten Petersen, Ulla Schmidt, Inga Bredsted, Dorit Hansen, Doris Nielsen og Grethe Gran fra 1. Aabenraa.



Henny Andersen, 2. Thisted, Rise Vestergaard, Ryaa Tropp. Else-Birthe Jensen, Inge Rongsted, Grete Rye, Frederikshavn. Kirsten Petersen, Ingrid Juhler og Olga Bonde, 1. Aabenraa.



Jytte Nielsen, 3. Silkeborg.

Er du primitiv og nøjsom?

At være primitiv betyder ikke bare at klare sig med ingenting, det er ogsaa at klare sig med lidt eller det forhaandenværende.

At være nøjsom er ikke lig med at give Afkald paa, det er at indrette sig praktisk og nemt med smaa Midler.

Har du den fulde Brug og Nytte af de Ting, du tager med dig i Lejr?

Har du tænkt over, om du kunde klare dig med mindre og dog undgaa at fryse, sulte eller paa anden Maade være handicappet?

Krigstiden og Varemanglen har gjort os alle mere eller mindre nøjsomme, og vi har klaret os forbløffende endda.

Gid det nøjsomme ikke maa gaa af os, naar Værelserne igen findes i rigelige Mængder. Vær kritisk i Valget af Lejrudstyr, det er ikke altid det dyreste, der er det bedste. Køber du dine Ting paa dit eget Depot, har du altid en vis Garanti for, at Tingene er hensigtsmæssige.

Men heller ikke dér kan du i Øjeblikket faa, hvad du ønsker.

Du maa klare dig med det, du kan skrabbe sammen fra forskellige Sider.

Har du ingen Rygsæk med Meis, finder du din Tornysterrygsæk eller gamle Poserygsæk frem og forsyner den med det Stativ, som er saadan en god Opfindelse, fordi det giver Ventilation mellem din Ryg og Rygsækken.

Du maa faa en eller anden til at overlade dig en gammel Tæppebanker. Maaske kan du være heldig at købe en. Den maa ikke være saa opslidt, at der intet Skaft er paa, for det er det, der er det vigtigste.

Du sætter Tæppebankerens Skaft i Vand Natten over. Skaftet pilles op, og Stiverne bøjes ind i det flade af Tæppebankeren, saa der dannes 2 Buer. Mellem Buerne anbringer du en Gjorde eller Læderrem, den skal hvile mod din Ryg. Hele Stativet anbringer du paa Rygsækken, overst hvorfra Skulderremmene udgaar og nederst ud til Siderne, hvor Remmene fastspændes eller hægtes.

Har du slet ingen Rygsæk, men til Gengæld Cykeltasker, spænder du disse sammen og stikker Hovedet igennem det Hul, der fremkommer, saa Taskerne hviler paa Ryg og Bryst.

En Køjesæk kan ogsaa bruges til at have sine Ting i; naar du tænker dig godt om, vil du sikkert være i Stand til at konstruere en Slags Bæresele af Læderremme eller Gjorde, saa du kan bære Køjesækken fra Station til Lejrplads paa Ryggen. Ellers maa du gøre som Sømanden, kast den op over den ene Skulder.

For de fuldstændig materialeløse har jeg set en Rygsæk fileret af Sejlgarn med Remme af Gjorde. Den var luftig og kunde ikke holde paa Hemmeligheder, men den var til Gengæld i Letvægtsklassen. Nutidens Plasticposer til Rygsækkens Indhold vil dog yde Beskyttelse mod Regn og Væde, saa de var dog et Forsøg værd.

Synes du, Jorden er haard at sove paa? Dersom du ligger ubekvemt og haardt, er det dog ikke saa meget, fordi Jorden er haard, men fordi Vægten af dit Legeme hviler paa din Skulder og Hofte.

For at afværge dette kan du grave et Hul i Jorden ca. 10 cm i Diameter til Skulderen og 10 x 15 cm til Hoftene,

men det bedste er dog at lave en lille Udgravning, fylde dem med Birke- eller Granris, Lyng eller visne Blade. Saa har du en „Springmadras“, som er lun og varm.

Har du ingen Sovepose eller Madrasvaar, men kan faa fat i et gammelt, let Stofmateriale (falmet Gardin, Sengtæppe el. a.), kan du kombinere disse to Fornødenheder. Men pas paa, at du ikke laver den saa stor eller stopper den saa meget med Hø, at du bruger mere Plads i Teltet end dine Sovekammerater. I saa Fald vil nemlig du og din „Hokasse“ blive betragtet som en Gøgeunge i Reden.

Lav 2 Poser, den ene 200 x 70 cm, den anden 170 x 70 cm i færdigsyet Maal. Paa den længste syer du af til Hovedpude. Denne maa ogsaa have et Lukke i Siden. For nederen skal der være et Lukke med stort Overslag, saa Halmen ikke drysser ud. Den mindre Pose kan du lukke foroven paa den udvendige Side; dersom du faar det for varmt om Natten, kan du da skubbe Høet længere ned. Poserne syes sammen i den ene Langside og kan forsynes med Bindebaand eller endnu bedre en Lynlaas i den anden Side. Har du en saadan Sovepose, behøver du kun at medføre et lille, tyndt Tæppe.

Disse Tips har jeg hentet fra en lille Bog, „Hiking and Lightweightcamping“ af Miss A. M. Meynard, en rigtig gammel, erfaren Lejrrotte. Om hende har Baden-Powell engang sagt, at hun forstod at praktisere Spejdersport, som han havde ment det.

Naar du skal fylde dit Madrasvaar eller „Hokasse“, skal du ikke bare proppe Hø eller Halm som i en Sæk. Jeg er sikker paa, at du kender disse „Halmbjergtoppe“, hvortil man i natlig Rædsel klamrer sig fast for at undgaa at rutche ned i Dalen, eller Halm, der glider ud til Siderne i smaabitte Klumper, som bestandigt synes at være i Skred.

Alle disse Mareridt undgaar du ved at tage Halmen i smaa, ensartede Bundter og lægge først til Hovedpuden paa tværs i Vaaret, helt ud i Hjørnerne, tæt og jævnt skal det ligge. Naar du har stoppet ca. 30 cm, lægger du dine smaa Halmbundter paa langs, helt ud til Siderne, indtil du kan lukke Vaaret. —the.

★

Her tænker man sig, at der sidder en Bladtrold og ordner sit primitive Lejrudstyr, — mens den tænker paa, hvordan det gaar med Dit!

Postbox

Nu er der igen noget til Udvalg for jer. Jeg har haft den Glæde at modtage mange direkte Breve fra Holland foruden Adresser, nogle paa Tysk, andre paa Engelsk, Alderen ca. 15 til 19 Aar.

Endvidere Adresser fra U. S. A., Alder 11—12 Aar.

Enkelte Pigespejdere her fra Danmark ønsker ogsaa Korrespondance med Kammerater her fra Danmark, ca. 14 Aar.

En Patrulje fra Drammen ønsker Forbindelse med en Patrulje i Danmark. De er 7 i Alderen 15 til 17 Aar, Foreren er 21 Aar.

Hvorfor korresponderer I ikke med Frankrig, Belgien og Schweiz? Ca. et halvt Aars Ventetid.

England og Sverige er stadig vanskelige at faa fat i.

Spejderhilsen!

Fromsø.

HUSKER DU DEN 5. MAJ I FJOR?

5. Maj sidste Aar holdt Fru Inger Busse Lund følgende Tale for Børnene i sin Mors Skole i Hellerup. Det er en god Tale, og vi sætter den i Bladet til Minde om 5. Maj 1945.

„Danmark i tusind Aar, længer end Saga naar vor Stammes Arv.“

Det Danmark, vi har faaet i Arv efter vore Forfædre, de frie danske Mænd og Kvinder, det Land, som Hitler i fem lange, tunge Aar har prøvet at trælbinde, men som i Dag igen er frit, det er det, I her skal høre lidt om.

En stormfuld Vaar gik fem Gange over Landet, og der kæmpedes hver Gang haardere Tag med Liv og Død. Den 9. April 1940 tog de faa danske Soldater, der fik Lov at gøre deres Indsats, det første haarde Tag, og det krævede de første døde. Medens Begivenhederne nu fulgte Slag i Slag, dannede danske Mænd og Kvinder — først faa, saa flere og flere — stiltiende en Kæde som Vagt om vor Frihed.

I, som er Børn nu, har alle paa en eller anden Maade set Krigens onde Ansigt. I har set noget af den Grusomhed, Elendighed, Nedværdigelse og Had, den fører med sig. Og *I maa ikke glemme det*. For gennem det har vi nemlig lært, at Fred og Frihed er ikke Goder, som man enten har eller ikke har, men det er Livsnødvendigheder, vi alle maa arbejde for og kæmpe for.

Ser vi rigtigt til, saa opdager vi, at det ikke alene er de voksne, der har været Frihedskæmpere, men at ogsaa Børn hist og her har været med.

Herhjemmefra husker jeg som en af de første Modstandshandlinger, der kom offentligt frem, Churchillklubben. Den bestod af ca. 10 Dreng fra Aalborg mellem 14 og 18 Aar. For at blive Medlem af Klubben krævedes, at man havde taget et Vaaben fra en Tysker. Det foregik bl. a. paa den Maade, at man om Eftermiddagen gik hen paa et Konditori, hvor Tyskerne holdt til. Her anbragte man sit Overtøj i Garderoben, hvor ogsaa Tyskernes Overtøj og Livremme med Pistoler hang, og naar man saa havde nydt sin Kage og gik igen, tog man foruden sit Overtøj ogsaa en af Tyskernes Pistoler. Det blev opdaget, og de blev sat i Arrest, og saa tænkte man sig jo ikke, at de kunde udrette mere. Men senere kom det frem, at de Nat efter Nat var flygtet fra Arresten og havde lavet Sabotagehandlinger. Det blev imidlertid opdaget, og Drengene blev overført til Nyborg Statsfængsel, hvorfra de sidste først blev løsladt lige efter Befrielsen.

Det, der særlig gjorde Indtryk i denne Sag, var, at en af Drengene, da man i Retten foreholdt ham det meningsløse og latterlige i, at de vilde gaa til Angreb mod Besættelsesmagten, svarede: „Naar de voksne ikke vil gøre noget, saa maa vi jo.“

Det er jo ellers ikke pænt at drille og genere, men vi var alle i Krig uden Vaaben, og nogle af Børnene var med, og dette at drille og genere var en af de Ting, som Børnene antog som deres Vaaben, som f. Eks. naar en

dansk Dreng viste en Afdeling tyske Soldater Vejen til Hillerød, naar de spurgte om Vej til Roskilde.

De fleste af jer har jo været med til at samle ind til de norske Børn gennem jeres Skoler. Paa en Skole, hvor det gik lidt trevnt med at faa Pengene ind, fandt Drengene paa at lave Auktion. Og paa den Maade indbragte 3 Cigarer over 100 Kr. Ved de store Gymnasieskoler har der blandt de ældste Elever været uddannet Brandværnshold og Samariterhold, der skulde hjælpe til, hvis Forholdene krævede det.

Paa samme Maade dannede baade Pige- og Drengespejderne „Spejdernes Hjelpekorps“, som det jo ikke er nødvendigt at omtale nærmere.

Indenfor D. K. B. har mange store Piger gjort Tjeneste som Unglotter med tilsvarende Arbejde.

I kan se, man kan tjene sit Land paa mange Maader, selv inden man bliver voksen.

Nede i Froslevlejren sad en Dreng paa 15 Aar. Han hed Peter. En Dag, da han var til Forhør, havde Tyskerne spurgt ham om noget, som han vidste god Besked med, men som han ikke vilde fortælle Tyskerne. Tyskerne tænkte imidlertid, at det skulde de nok faa at vide, og saa piskede de Peter. Men han sagde stadig ingenting, og Tyskerne var blevet ved med at slaa ham, lige til han besvimele. Det første, han sagde til sine danske Kammerater, da han vaagnede, var: „Hvor var det godt, jeg besvimele, for saa kunde jeg da ikke sige noget.“ Se, det var en Dreng, der havde Mod.

Hvis det nu skulde ske en Dag, at en af jer har gjort noget forkert eller løjet, og I synes det er helt umuligt at faa Mod til at bekende det, saa prov at komme i Tanker om Peter fra Froslevlejren. Det er Piger og Dreng som Peter, Danmark har Brug for.

De norske Børn har ganske særligt været med i Begivenhederne. Saaledes gik de engang i Demonstrationstog gennem Oslos Gader. Og skønt Forældrene, som naturligt var meget bange for, hvilke Følger dette kunde faa, søgte at forhindre det, gennemførte Børnene deres Demonstrationstog, og flere og flere Børn sluttede sig til paa Vejen gennem Byen. Ogsaa her dannedes Foreninger, hvis Medlemmer skulde have gjort sig fortjent til Optagelse ved at have stjaalet et eller andet fra Tyskerne.

Mange russiske Børn har været med i Kampen, lige fra de var 8 Aar.

I en bestemt Egn havde Tyskerne hørt, at der fandtes saa mange Nattergale, som sang særligt smukt, og drog da ud for at optage deres Sang paa Grammofonplader. Men Nattergalene var væk. Saa meldte der sig en lille Dreng fra Kursk til Partisanerne (det er Russernes Frihedskæmpere) og fortalte, at han kunde fløjte som en Nattergal. Om Natten tog Partisanerne ham saa med ud i Skoven, og han begyndte at fløjte. Tyskerne kom straks med deres Apparater, men pludselig var Partisanerne over dem. Denne Gang undslap Tyskerne imidlertid, men senere blev de fanget, og man fandt deres Plade, hvor man hørte

baade den falske Nattergals Triller og Skuddene og Lyden af Tyskernes Bil, da de kørte bort i Huj og Hast.

„Talko“bevægelsen i Finland har I før læst om her i Bladet. Talko betyder: Løftet om fælles Hjælp. I Begyndelsen af Maj lukkede alle Finlands Skoler, og de store Børn blev sendt paa Arbejde i Skovene og paa Gaarde, medens de smaa blev beskæftiget med Indsamling af alt, hvad der paa nogen Maade havde Værdi: Brænde, Grankogler, Siv og Løv (Kreaturfoder), Svampe og Bær. Og de har indsamlet Tøj til de karelske Børn, samt Jern, Tin, Kobber, Bly, Nikkel og Gummi til Hæren.

En lille Pige henvendte sig en Dag paa et Hotel og spurgte, om de ikke havde noget gammelt Metal. Nej, de havde ikke noget. Men hun begyndte alligevel at lede, og inden Aften havde hun samlet 600 kg gammelt Metal.

Naar I har læst dette, er der maaske nogen af jer, der ærgrer sig over, at I ikke har været med. Men I kan komme med en Dag, hvis I blot selv vil. Om det bliver i Strid eller Arbejdsdag, ved ingen. I har sikkert hørt, at denne anden Verdenskrig har været en Kamp mellem de autoritære Stater og Demokratierne. En autoritær Stat er et Land, som har een Mand til at bestemme alt, som Hitler eller Mussolini. Et demokratisk Land styres af Folket selv gennem Repræsentanter, de selv har valgt ind i Landets Styrelse.

Demokratierne sejrede.

Det betyder for os, at Danmark er vort Land — ikke blot Kongens eller Statsministerens — men dit og mit Land. Hver eneste af os er med til at bestemme, hvordan Danmark skal styres. Men det er et stort Ansvar for hver af os, og det forpligter os til hver især at gøre os saa dygtige, vi kan blive. For at I nogensinde kan tage jeres Plads og jeres Ansvar i Landet, maa I være selvstændige, saa I kan tænke og handle selv.

Der er et lille Ord, man for Øjeblikket kalder paa overalt i Verden. „Tillid“ hedder det. Tillid kan kun bygges op paa Kærlighed og Ærlighed. Hvis man skal handle med en Mand, der kun tænker paa at snyde og bedrage for selv at vinde saa mange Fordele som muligt, saa kan man ingen Tillid have. I kan ingen Tillid have til en Kammerat, der snyder og lyver. Ligesaa kan det mellem de voksne og Landene indbyrdes. Det er ikke Meningen, at I alle skal ind at sidde paa Christiansborg som Rigsdagsmedlemmer, men jeg vilde gerne have, at det skulde gaa op for jer, at Danmark er jeres eget, og at den Frihed, vi har genvundet, betyder, at hver eneste af os har Ansvar overfor vort Land.

★

En Spejder har paa Aarsdagen for Befrielsen sendt Bladet disse Vers:

*Forbi er nu fem mørke Aar,
vi Fred har i vort Land;
en Lykke vi ej helt forstaar,
vi ej den fatte kan.
En Fjendes store Magt
i Gruset nu er lagt;
vi jubler det fra Strand til Strand,
vi Fred har atter i vort Land.*

*Vort Land er klædt i rødt og hvidt,
vi fejrer Dagen lang.
Nu kan vi atter aande frit,
skönt al den Nød og Trang
vi under Krigen led,
det hjælper, naar vi er os selv,
og ej bli'r traadt af Tyskens Hæl.*

*Vi lærte meget i de Aar
og fulgte vor Parol:
Hold ud! Nazismen snart forgaar!
Og Fredens gyldne Sol
os atter smiler til,
naar blot vi selv det vil,
og Indtog holder i vort Land,
for kækt hver Dansk vil holde Stand.*

Brita.

★

I en af sine Bøger skriver

BADEN POWELL

om Mors Dag:

En af de første Ulveflokk, der naaede en vis Betydning, var 1. Westminsterflok. Den havde valgt min lille Søn Peter, skönt han kun var nogle Maaneder gammel, til Hovding. Som saadan deltog han i en Parade paa sin Ammes Arm, og han skred Fronten af. Jeg tror, at min gamle Mor var en af de mest interesserede Tilskuere, hun var dengang 90 Aar, og da Ulveungerne udbragte et trefoldigt Hurra for hende, blev hun saa begejstret, at hun ønskede personligt at takke dem. Hun betragtede dem som sine egne Børnebørn.

Nu, da jeg netop taler om min Mor, vilde jeg gerne erindre Ulveungerne om en gammel engelsk Skik, som de udmærket kan anvende over for deres egne Forældre.

Paa en bestemt Dag i Aaret plejede enhver at bevise sin Mor en eller anden Hædersbevisning. Katolikker og Protestanter gjorde det en Søndag i Fastetiden. Unge Mennesker, der ikke tilhører nogen af disse Religioner, kunde vælge deres Mors Fødselsdag.

Denne gamle Skik gik ud paa, at man paa denne Moders Dag kom med en Gave til hende, eller sendte Gaven som Tegn paa sin Beundring og Kærlighed.

Hvis Moderen var død, lagde man Blomster paa hendes Grav, eller hvis man boede i det fjerne, sendte man Penge til Kirkegaardsgraveren og bad ham smykke Graven med Blomster. Eller ogsaa: gør kun et eller andet, som I ved, jeres Mor vilde have glædet sig over.

Det er i alle Tilfælde smukt at tænke paa hende, som har skænket jer Livet og opdraget jer. Forsøg at gøre alt for, at hun kunde være stolt af jer, og gør aldrig noget, som kunde saare hende.

Hun har gjort saa meget for jer, gør dette for hende.

Brahetrolleborg

Brahetrolleborg er jo landskendt for sine smukke, særprægede Gaard- og Husnavne m. m., og i et nu fjernt Aarhundrede saa disse Dagens Lys her som et aandfuldt ungt Pars nyfødte Hjerteborn.

„Bonde“ var fra vor Videns Morgen anvendt og kendt som Hædersnavn, som Navn for den „boende“ Landets Mand, der modsat den „vaga-bonderende“ havde haft Styrke og Forstand, Taalmod og Snille til at bygge, samt Trofasthed til at blive i et eget Bo, selv om dette kun var græsklædt Hytte eller Hule i en Høj.

Men fra Valdemarstiden og frem i følgende Sekler blev denne vort Samfunds Hovedstand, som jo ogsaa er Byfolkets Forfædre, trængt ned til et stavnsbunden Bondefolk uden egen Jord, saa Fremskridt blev umuliggjort. Noget omfattende og betydningsfuldt skulde der da, herude i vort grødegivende Land, nødvendigvis indføres, saa der blev Plads for initiativrige Tanker og Fremskridt.

Forbedring af vort Lands saaledes dvalagte Hovedvirke var det, der for et Par Sekler siden mest optog Tanken hos vort Lands bedste, mest forstaaende, førende Folk, og blandt disse maa vi med særlig Tak minde de 2 tanke- og hjerterige Brødre, *Statsminister Chr. D. Reventlow*, *Christianssæde*, og *Johan Ludvig Reventlow*, der 1775 overtog Brahetrolleborg. — Som Forberedelse for sine høje og uselviske Ungdomsmaal indledte han sin Manddomstid her ved et Møde med Godsets Bønder, hvor han antydede sine Fremtidstanker samt Værdien af sundt Samvirke med Ret og Renhed i Ord og Færd. Som Stadfæstelse af sin Tro paa dette, bad han dem da at bryde og brænde Fortidens gensidigt vandrende Tortur-Apparater: Træhest og Gabestok.

Af de mange Goder, *Johan Ludvig Reventlow* som ung havde lovet sig selv at bringe sine Bønder og sit Land, var Børneskolen det, der for ham selv syntes størst og derfor kom først. Efter hans og Aandsfællers Idealer skulde en Børne- og Ungdomsskole ikke være et Sted, hvor kun tørre Tal og Ting blev indbanket med Skældsord og Tamp, men et lille jordisk Paradis, hvor der via Sang og aandfuld Tale blev hentet værdifuld, livshøjnende Viden. I Sognets vestligste Dele stod da hans første Børneskole færdig i 1783 og fik Navnet „Sybillesminde“. De følgende Aar kom der tilsvarende Skoler i Sognets andre Dele, og disse „De Reventlowske Skoler“ blev saa paa mange Maader Forbilleder for de Børneskoler, der rejstes rundt i vort hele Land efter Skoleloven af 1814. — Nogle Aar senere kom her ogsaa Ungdomsskoler, og Brahetrolleborg blev saaledes med mangt for dansk Skoleliv en „Edens Have“.

Grev Reventlows næste høje Fremtidsmaal var Grundforbedring af vort hele Samfunds Hovederhverv: Landbruget. Hver Gaard skulde have egen Jord, saa Fremskridt blev muliggjort, men dette betød ogsaa Udflytning og Ombygning for de fleste af Godsets mange Gaarde. Hertil vilde der medgaa hidtil usete Mængder af Egetømmer og Søm, Sten og Straa m. m. I de kommende Aar

maatte der da ihærdigt slides i de 3 Teglværker samt af samtlige Skovhuggere og Træskærere, Søm- og Boltesmede.

Men noget i Sandhed godt gøres ikke forgæves og ej heller her. Da Stavnsbaandet blev løst 20. Juni 1788 — et af vort Lands mest værdibringende Lovbud — var alt her med Jordfordeling og Opbygning stort set i Orden, og Planen var da, at 20. September, Grevindens Fødselsdag, skulde hver af Godsets før trælbundne Bonde overgives sin Gaard som Arvefæste ved en Festlighed paa Slottet.

Dette var Grevens mægtige Værk, men Kvinden staar jo ved Mandens Side, som den ofte mest indre livgivende, saaledes ogsaa her: Hans aandfulde og hjertevarme Hustru, *Sybille*, satte som Slut en Poesiens Krone paa dette hans vel tit lidt prosa-tunge Værk. Hun og Hjemmets værdsatte Gæst, *Digteren Jens Baggesen*, som vi endnu kender og har kær for bl. a. hans herlige Sang: „Der var en Tid, da jeg var meget lille —“, har haft deres hyppige Gang- eller Rideture rundt i Byer og Bondehjem. De vilde nu, som Krone paa det hele, give saavel de nyfødte, som gamle og hengemte Gaarde, Huse og Boel hver sit Navn, Navne, der var i Pagt med Stedets Natur eller Hjemmets Liv.

Ved Mindefesten her, 150 Aar efter, blev der udgivet en Festbog om deres rige Livsværk. Heri var der ogsaa i 6 Sange anført, hvordan Baggesen og Sybille i Fællesskab tænksomt fremfandt de mange Navne paa deres Folgeskabsture. I første Mindesang ser vi Grevinde Sybille og Jens Baggesen bestige deres Heste for sammen at ride over Slots-Engene og gennem nogle Lunde for at finde rette Navne til de bag disse opdukkende Gaarde.

Sommormorgen i Slotsgaarden.

Mel.: Jeg ved, hvor der findes en Have —

Sybille:

Ræk hid mig en Haand, vor poetiske Gæst,
saa let jeg bestiger den higende Hest.
De Gaarde, min Ludvig saa gavmildt har rejst,
nu hver maa ha' Navn med Fornuft og lidt Gejst.

Vi rider saa rundt til de hundrede Hjem
for Navne at finde — de ligger i Gem
saa rigt i Naturen om landlige By'r.
Vi: Adam og Eva i Eden med Dyr.

Baggesen:

Vær hilset, Grevinde! — Det var en Idé.
Ved dette med Glæde jeg følger min Fe.
At Majnyt skød frem nu med Ny-Dagens Sol,
var følt i mit Sind, i fra Gaard-Hanen gol.

Sybille:

Nu navngiver først vi vor nærmeste Gaard,
hvor ofte jeg stille i Ensomhed staar
— fortryllet af Lunde, af Enge og Hegn.
Her Hjertet har hvasket forlængst: „Yndigegegn“.

Sangen fra denne Dag fortsætter med Navne som: *Agerspris, Damsbo, Søkilde, Gladbo, Lykkevalg og Flidsager*. — Søkilde fik sit Navn, fordi den ved en Kilde ligger saa smukt med Udsigt over Arreskov Sø og Slot. I Gaarden Gladbo var der et nygift, glædefyldt Par, som saaledes gennem Gaardens Navn fik deres Hvedebrødslykke levendegjort.

Deres næste Tur gik til Godsets sydligste Del. Sankt-Hans-Aftens-Dag, da de saa paa Hjemturen kunde glæde sig sammen over Aftenens mange blussende Baal med Sange, Dans og Spil.

Sankt Hans Aften ved Solbjerg.

Mel.: Hr. Oluf han rider —

Baggesen:

I Dag vil vi ride til Digtning og Dans,
med Ynde ude — i Aften Sankt Hans.
„Da Dansen jo gaar saa let gennem Lunde“.

Sybille:

Saa sydpaa vi glider mod Solbjerg i Sol
og gransker, skilt her, hver Bonde, hvert Bol,
men møder til Blus ved Højen derude.

Af Gaardnavne givet paa denne Tur kan bl. a. nævnes: *Frisenvænge, Lykkebo, Bondepris og Valhalla*. — Paa Hjemturen kaldte det smukke, de saa eller hørte, ogsaa de dybe Tanker frem:

Baggesen:

Oh! Himmelske Aften i Hverdage-Strom
med Blus paa Bavne, i Dalene Drøm,

Sybille:

hvor Elskov vist rigt nu rundt om har Møde.

Baggesen:

Ja, Højtid er inde, men Tiderne gaar,
og mindes mon vi om hundrede Aar?

Sybille:

Jo, alt godt, som gror i Hjerterne, gemmes.

I dette sidste har Grevinde Sybille Ret: De mindes begge med Tak endnu.

Da de havde udtænkt Navne til den Del af Godset, hvor Sybillesminde Skole var rejst, meddelte de disse først til Skolemester Pade.

Besøg i Børneskolen.

Mel.: Marken er mejet —

Sybille:

Naa, Mester Pade! — Nu Skolen ska' høre,
hvad af nye Navne saa vi har i Haanden her.

Pade:

Altid jert Komme os glade vil gøre,
Børnene maa synge med, vi her har Sange kær.

Sybille:

Danke sagen wir, bleiben gerne hier,
„Böse Menschen singer nicht“, som Tyskerfolket si'r.

Her er et Par Navne af alle dem, de gav i dette Op-land: *Plovheld, Prisholm, Bondero, Rislebæk, Livetsfynd og Egely*.

Skolemester Pade var født i Slesvig, skolet i Kiel og og derfor ligesom Greveparret helt hjemme i tysk Tale, saa de med Fornøjelse ogsaa kunde veksle Tanker i dette Tungemaal. De her anvendte Ord bliver paa Dansk: „Tak siger vi, bliver gerne her, onde Mennesker synger ikke“. — Der er her tænkt paa de tvende sande Linier:

Wo man singt, da lässt dich ruhig nieder,
denn böse Menschen haben keine Lieder.

Dansk: Hvor man synger, lad dig roligt ned, onde Mennesker har ingen Sange.

Dette er en dyb Sandhed. Møder vi syngende Mennesker, kan de gemme enten Glæde eller Sorg, men onde eller indholdsløse, ved vi saa, at de ikke er. Derfor venter vi ogsaa her ved Brahetrolleborg i Sommer at høre megen Sang af den kommende store, smukke og indholdsrige Pigespejder-Flok.

Turen til Godsets mere fjerne Gaarde i Højrup, Hillerslev Sogn, tog de en højvarm Sommerdag.

Til Højrup i Høstesten.

Mel.: Jeg saa ham som Barn —

Sybille:

God Middag, min Hjælper! — I Dag har vi Hede.

Baggesen:

Ja, høj. — Og til Hville jeg hjemme er rede.

Sybille:

Nej, nej. — Saa som rigtige Fugle vi trækker
da nordpaa saa langt, som „Vort Rige“ det rækker.
Derude er Duft nu af nyslagne Enge
med bissende Bosser og badende Dreng.

Baggesen:

For „Gnisten“ jeg takker. Min høje Grevinde
skal straks og bevinget i Sadlen mig finde.

Sybille:

Vi her vil begynde. Den Gaard har mit Hjerte.
Her bør der gro Hør, som i Holland vi lærte.
Aah! — Brudelin, Børnetøj, Drømme om Glæde.
Den Gaard hedder saa, siger vi: „Lykkenssæde“.

Da et af Greveparrets Forbedringsmaal var Hørdyrkingens Fremme, overgav de denne Gaard til Hørbereeder Henning Schroll, som saa her skabte et landskendt „Hør-Avlings-Institut“, der gennem Aarene havde ca. 100 unge Mænd til Oplæring fra hele vort Land. — Gaarden er endnu i Slægtens Eje.

Højrupgaard, Byens største, havde forhen været Ridefoged-Bolig eller i Rigmændseje. Men ogsaa saadan kunde jo faa Sorger. I Aaret 1669 blev en Datter fra dette fine Hjem dømt til en Søndag i Kirken at staa offentlig Skrifte for et Elskovs-Eventyr. — Af de andre Gaarde, som da fik Navne, skal her kun nævnes et Par med lidt Melodi i: *Engesyn* og *Æresæde*.

Sognepræsten, Provst, Dr. theol. Birch, boede i den største By, Haagerup. Da Navnene var planlagt til de 30 Gaarde der og i et Par Nabobyer, mødte de hos Præsten med de mange Navne til Eftertænkning.

Navnedom i Præstehaven.

Mel.: Kommer hid, I Piger smaa —
Birch:

Navne! Hjertefødt Idé!
Høje Herskerinde:
Vi paa Mandens Værk vil se,
Krone sat af Qvinde.

Sybille:

Navne nu for nære Hjem
vil til Doms vi føre frem.
Jens! — Lad Provsten høre.

Af de mange Navne, som der blev fremført og vedtaget, skal her nævnes nogle: *Kloverpris, Stilledal, Kildevæld, Ladefylde, Tryggesøde, Axglæde, Hødersdal og Høsthaab.*

Sidste Møde holdt de hjemme for at vælge sande Navne til nogle kønne Gaarde ret nær, syd for Slotsgaardens Have, Park og Marker, samt give Greven Navnelisten over alle Godsets Gaarde. — Grev Reventlow bød dem velkommen og gav som Slut sin dybe Tak for deres store tanke- og hjerterige Navnefund.

Slutningsaften paa Slottet.

Mel.: Nu hviler Mark og Enge —
Reventlow:

Sybille! Slottets Smykke:
Lad nu lidt Hjemlivs-Lykke
i Kvæld her kaldes frem.

Sybille:

De Gaarde har dit Hjerte
og nu et Navn. En Kerte,
som kendemærker hvert et Hjem.

Af Navne til disse nære Gaarde kan bl. a. nævnes: *Holmelund, Landlyst, Solund, Fuglesang og Venskabsminde.*

Reventlow:

Af Hjertet jeg maa takke
Sybille og „Vor Bagge“
for Navnefund og Færd.
Til fjerne Slægter rækker
min Tanke nu og lægger
et Ønske dybt om Lykke her!

Saa var disse, det unge Grevepars Hjertebørn, kommen til Verden, og havde nu haft deres højtidsfulde Navnefest.

Mange Gaardnavne er ogsaa ophøjet til Slægtsnavne. Beboer og Bosted har da samme Navn, saa vi i en Afdeling som f. Eks. „Hr. Sognefoged Carl Lundsfryd, Lundsfryd pr. Korinth“ har 3 Sybille-Navne. — Og vore unge Sommergæster kan maaske her møde bl. a. en syngende Hr. Fuglesang eller en lille yndig Frk. Yndigegn m. fl.

Fra Gaardenes Fortid kunde der fremføres meget, men hertil har Bladet ikke Plads, kun skal der antydes lidt fra bl. a. et Par Gaarde med ældre Navne:

For 300 Aar tilbage var den historisk kendte *Kai Lykke* Godsets Besidder, og en ung Qvinde havde da vunden hans Sympati, saa han gav hendes Fæstemand Fribrev paa en Gaard, som saa fik herskabeligt Stuehus og Navnet „Lystgaard“. Naar han kom hjem paa korte Besøg fra Krigstjeneste m. m., maatte han altid ud at hente lidt livgivende Glæde hos sine gamle Venner i den nye Gaard.

Aar 1600 var en Mand her saa enestaaende dygtig, at han ikke blot kunde læse, men ogsaa skrive lidt med en Gaasefjer. Hans Gaard fik da det ærefulde Navn: „*Skrivergaard*“, hvilket den og Slægten har endnu. For snart 300 Aar siden blev den en Tid Amtsforvalter-Bolig, og havde da herskabeligt Stuehus med „Karnap og gyldne Fløje“. Men ogsaa fra endnu ældre og ukendte Tider har Gaarden Skatte i Gem: I 1943 blev der i Gaardens Eng tilfældigt funden over 1200 nedgravede Solvmonter, hvis Alder gik helt tilbage til Aar 1000. — Vore ventede „spejdende“ Sommergæster kan jo forsøge, om der kan findes endnu flere.

„Sølvbjerg“ er ogsaa et ældre Navn. I Kai Lykkes Tid blev den, som den mest værdifulde Gaard, sat til den da uhørte høje Værdi af 1946 Rdl. — Faar en af vore unge, byfødte Gæster nu i Sommer Lyst til at blive Gaard-Fru — dette kunde tænkes herude i vor smukke Natur — kan de trygt tage ud og tilbyde at købe den for det „flotte Tilbud“ af 10 Gange dette Beløb.

Som andet Eksempel paa Tidernes Ændring kan nævnes, at da en Enke i Gaarden „Skjønnaa“ 1764 ønskede at gifte sig igen, skulde hendes Datter af første Ægteskab have som sin Arvepart: Brudeseng, Egekiste, Ko, So og 20 Rigsdaler samt et Bryllup med 4 Snese Gæster. — Med et saa mægtigt Udstyr har hun jo sikkert da haft let ved at faa sig en Ægtefælle.

En Datter fra Gaarden „*Venskabsminde*“, Maren Feldt-husen, og hendes Trolovede, Peter Lagoni fra *Sybillesminde Skole*, maatte blive viet til hinanden 20. Maj 1843. De plantede da i Fællesskab en „Bryllupslind“ ved Vejen ned til Gaarden, og den staar nu, 103 Aar efter, som noget seværdigt, smukt. — Mens dette, det unge Pars første lille Hjertebarn, saaledes blev herude paa Landet, drog de selv til Byen og blev Æresborgere i Faaborg, hvor deres Navn endnu lever i Byens ansete Gadenavn: „Lagonis Minde“.

Landbohuse med Storbysnavne.

Foruden de henved 100 Gaarde havde Godset ca. samme Antal Huse, som ogsaa skulde have værdifulde Navne, og hertil fik Sybille eller Baggesen en Idé, som paa sin Vis er noget enestaaende: Det unge Grevepar var begge baade Bonde- og Børnevenner. At højne Folket i Oplysning og Moral laa dem dybt paa Sinde, og for at lette Skolernes Gerning gav de Husene hver et Navn paa en Jordens By, Børnene burde kende. Saa her kan vi nu finde Storbys-Navne fra vor ganske Klode: *London* og *Rom*, *Trondhjem* og *Sparta*, *Peking* og *Paris* m. m. fl. — En Runde for Børnene i eget hjemlige Rige blev da den bedste geografiske Belæring.

Et Hus ved Slotshavens sydlige Side fik Navnet „*København*“. Langs en lille Vej derop er der fremkommet flere Huse, saa hele „Gaden“ nu kaldes „Lille Køben-“

havn", og Beboerne har da den ejendommelige Adresse: „København pr. Korinth“. — I Huset „Silkeborg“, som i Dagligtale kaldes „Silkehuset“, har Sognets eneste fra Kirkebøgerne kendte Sæt Trillinger set Dagens Lys, og dette blev for det kønne, lille Silkehus en husket Højtid, hvor Sognets 3 fineste Fruer fik Lov at holde hver sin lille Trilling over Daaben.

Et Hus ved Slotshavens Hjørne var vist af Greveparret udset til noget indre stort. Mens de andre var med „Stolper og Straa“, fik dette Grundmur samt via Latin det græske Navn „Corinth“. Omkring dette fremstod der en hel ny By, som har Husets Navn og nu er det store Sogns Hovedstad. Her kom der ogsaa — hvad der for dem var mere — et af deres Hjertebørn til Verden: Ungdomsskole. En saadan, og Landets første af sin Slags, blev begyndt 1795 for unge Mænd, nogle faa Aar efter som Spindeskole for unge Piger, og et Sekel senere begyndte der her i det danske „Korinth“ et Skoleliv langt mere omfattende og rigt, end de vel da i deres dristigste Dage har drømt.

I 1888 grundlagdes her den store, stilfulde „Brahettrolleborg Folkehojskole“, som 1907 blev omdannet til „Korinth Landbrugsskole“ med sine aarlig ca. 300 Elever. „Det Danske Pigespejderkorps' Husholdningsskole“ — som ogsaa nu kaldes „Elisabeth Flagstads Spejderskole“ — kom 1922, saa Tusinder af livfulde unge Mænd og Kvinder fra det hele Land har gennem Aarene gæstet disse tvende Brahetrolleborg-Skoler. — Kom det da unge Grevepar her nu som Gæster, var der meget, som kunde glæde eller undre dem, men deres allerstørste Oplevelse vilde sikkert være den at møde Stedets saa omfattende, indre sunde, sangrige Ungdomsskoleliv, og ikke mindst vilde de betages, om de mødte her nu ved Pigespejdernes store og smukke Sommerstævne Anno 1946.

Korinth, Foraars 1946.

Kr. Møller.

Gaardnavne ved Brahetrolleborg

Denne her i Bladet nævnte Mindefestens Bog, der har Navnet paa hver Godsets Gaard samt Mand og Hustru 1788 og 1939 m. m., er solgt til forstaaende Folk rundt i Landet for 2 Kr.

Saa langt vort kun lille Restoplæg rækker, maa Pigespejderne faa den sendt for 1½ Kr., naar de snarest sender Navn og Adresse til

Sognearkivar Kr. Møller, Korinth.

Justitsministeriet meddeler:

Spejderne og Færdselssikkerheden.

Nu nærmer Tiden sig, da vi igen skal ud paa Traveture og Cykelture med alle de mange Oplevelser. Men — der er et „Men“, — Bilerne har igen taget Landevejene i Besiddelse, de frie Forhold, som vi har været vant til i de sidste Aar, er borte, og det er nødvendigt at være yderst op-

mærksom, hvis vi skal undgaa at komme galt af Sted.

Justitsministeriets Udvalg for større Færdselssikkerhed har i den senere Tid haft den Glæde at modtage adskillige Henvendelser fra Spejderførere om Materiale til Undervisning i Færdselslære og har gratis udleveret forskellige Pjecer, Færdselsplaner og Plakater.

Da mange muligvis er i Tvivl om, hvor de skal henvende sig, gør Udvalget herigennem opmærksom paa, at enhver Spejderfører er velkommen til at rekvirere saadant Materiale fra Justitsministeriets Propagandakontor, Edv. Falcksgade 3, København V. (Kl. 9—16, Lørdag Kl. 9—13).

★

Tinka giver gode Raad for Lejrmadlavning

„Fra Kedlen og Gryden
der stiger en Syden,
vi kender paa Lyden
en Kok og hans Værk . . .“

Ja, saadan sang vi allesammen mange Gange for, men jeg har konstateret noget, som jeg vist fortælle bør. Det sikkert vore Førere vil fri for mange Kvaler, foruden økonomisk det sig vældig godt betaler. I Træningen til Lejren jeg nu kommet er saa vidt, at jeg i flere Uger har med Madlavningen stridt. Det er slet ikke nemt de rette Ting at blande sammen, af Ophidselse ofte jeg er blevet rød i Kammen. Men nu jeg er begyndt paa den primitive Mad; jeg var jo nok lidt skeptisk, nu er jeg ovenpaa og glad, for tænk foruden Kedler og Pander og Gryder og Skeer og Knive — ja, mærkværdigt det lyder — men dog saa er det rigtigt, at foruden disse Sager man lave kan en Masse Ting, som ganske dejligt smager. Jeg har forsøgt med Polser og med dejligt Brød paa Pind, med Flæsk paa Spid, Kartofler, som i Aske pakkes ind, og Resultatet hver Gang var saa ualmind'lig flot; det er ej for at prale, det forstaar I da godt. Og naar man saa har spist, er det bedste tilbage; der er ingen Opvask, mon I har kendt Mage. Paa Udstyr man slet ikke behøver at tænke, ej heller paa Borde eller vaklende Bænke, for saadant et Maaltid skam allerbedst nydes, naar anbragt i Græsset man af Retterne bydes.

Til Slut en Bekendelse dog jeg maa gøre, jeg har været hemmet af regnfuldt Føre, og derfor jeg svigted' den frie Natur og tyed' i Stedet til Moders Komfur. Desuden var min Portion vel nok lille; men det behøver ingen Rolle at spille, man ganger blot ud med Antallet af Børn og gaar saa i Gang med den morsomme Tørn. Held og Lykke jeg ønsker jer alle: hvis ikke det gaar, I paa TINKA kan kalde.

Skovvandring

Du har saa tit besøgt Skovrideren, men aldrig rigtig været med ham i Skoven. Du blev derfor meget glad, da han en Dag spurgte dig, om du ikke havde Lyst til at tage med ham ud en Dag og se, hvorledes alt stod til derude.

Det er pragtfuldt Vejr, da du cykler hjemmefra. Forventningsfuldt tramper du i Pedalerne. Egerne skinner i Solen, og Dækkene duver mod Asfalten. Du runder Svinget, og kan herfra Bakketoppen se ud mod Skoven. Du stopper op og nyder det storslaaede Syn. Skovene er allesammen noget i Retning af kuppelformede, det er da egentlig mærkeligt, det vil du nu alligevel huske at spørge Skovrideren om Grunden til. Du suser videre. Nu er der ikke mere asfalteret; du har nu naaet Skovbrynet og kører nu paa Skovens Vej. Den er mere primitiv. Det suser døvende i de store Graner, og Harpikslugten vækker dine Rejselængsler. Ja, hvem der dog kunde komme ud at rejse igen. Du mindes Sveriges vældige Skove, du synes næsten, du hører Suset og mærker den bløde Bund af Naale under dine Fødder. Og saa alle de skønne, sære Dufte fra Myr og paa solbagte Lier. Du ser Smaalands dybe Søer for dig, omgivet af milevide Granskove. Du staar betaget og drømmer, men du maa videre, du skal jo møde Skovrideren Kl. 9. Du naar ind i Bøgeskoven og fanger dens lette Vaarstemning. Som dugfyldte Edderkoppespind en tidlig Sommermorgen breder de lette Grene og Kviste sig ud med de sarte, lyse Blade. Hvor er vore Bøgeskove vidunderlige skønne paa denne Aarstid.

Du har hentet Skovrideren ved Skovridergaarden og faaet stillet Cyklen fra dig, og sammen er du, han og Pan — den engelske Sætter — ude for at se, hvordan Skoven er kommet gennem Vinteren og det tidligste Foraar. Det er sandt, der var det med Skovens kuplede Former? Jo, forklarede Skovrideren, det er Vindens Skyld. Den ægger Knopperne i Skovkanten til en saa voldsom Fordampning, at der kun bliver ringe Kraft tilbage til at sætte nye Skud. Disse bliver derfor korte. Se paa de Graner der for Eksempel, kan du se, de yderste har næsten ingen Topskud, og de er naalefattige. De, der staar bagved de første, faar Læ fra dem og vokser derfor lidt højere i Vejret, og saadan fortsætter det videre ind i Skoven med at blive højere og højere indtil det ikke længere er Vinden, der er Skyld i, at Træerne ikke bliver højere. Her er det Vandforsyningen, det kniber med. Det er ikke let for et Træ under vore Klimaforhold at trække Vand op fra Jorden meget mere end 30 Meter. Ved du forresten, at det er ved Fordampningen fra Bladene, der opstaar et saa voldsomt Undertryk i den øverste Del af Træet, at Vandet i Jorden suges op gennem Træet, saa alle Celler faar den nødvendige Tilførsel.

Ja, Vinden er en af vore værste Fjender, fortsætter Skovrideren. Navnlig i Granbevoksninger sker der ofte Stormfald. Hvis du har Øjnene godt med dig, vil du se mange „Vindfælder“ i Dagens Løb. Og se, nu ligger her

paa Jorden en hel Dyng af smaa Grankviste. Det er endnu en Ting paa Vindens Synderegister. Den har sat Granstammerne over vore Hoveder i Svingninger, hvorved deres Kroner har pisket mod hinanden og afrevet alle de unge, friske Skud her.

Som vi gaar, peger Skovrideren paa en Mængde smaa Katastrofer forvoldt af skadelige Insekter. Vi ser Ædelgraner blive suget ihjel af Lus, Skovfyrtopskud gennem-boret og udhulet af Larver og meget meget andet. Der falder dig noget ind, noget du synes, du engang har lært eller hørt om Fuglenes Virksomhed som Sundhedspoliti i Naturen. Fuglene tager altsaa ikke alle de skadelige Insekter i Skoven, spørger du. De tager nok mange, du ved hvordan Fuglefar og Fuglemor ikke under sig et Øjeblik Ro bare for at fylde Mad i de stadig aabentstaaende, skrigende Næb. Den smaa „Thomas i Gærdet“ — Gærdesmutter — fodrer sine Unger 600 Gange om Dagen, og man har talt, at Størene bringer omkring 1000 Smaadyr hjem til Reden daglig. Alligevel forslaar al denne Flid ikke rigtig mod Naturens Ødslen med skadelige Insekter. Ved du, hvor meget 1 Hektar (1 ha) er? Det er et firkantet Areal, hvor hver Side er 100 Meter. Man regner med, at der i aller gunstigste Tilfælde er 10 Fuglepar pr. ha Skov, og bringer hvert Par daglig i tyve Dage 1000 Dyr hjem til de smaa i Reden, saa tager de tilsammen 200.000 Larver. Det er nok mange paa en lille Flade paa 100×100 m, men naar jeg fortæller dig, at der er fundet op til 5 Millioner — 5.000.000 — paa en Hektar, saa kan du se, at de 200.000 Fuglene aad, kun udgør ca. 4 pCt. De andre 96 pCt. er tilbage, og du kan tro, de kan gøre Skade. De kan af og til fuldstændig afløve en ung Løvtrækultur.

Du ved nok, Skovene har maattet holde haardt for her under Krigen. Vi har maattet hugge stærkere end godt var for Skovene for at skaffe det Træ, Landet nødvendigvis maatte have. Vi har jo ikke kunnet importere. Under normale Forhold fik vi ca. Halvdelen af vort Forbrug fra Udlandet. I Skovene foregaar der nu et stort Genopbygningsarbejde — Kulturarbejde — saa de igen kan komme helt paa Fode. Skal vi gaa hen at se paa en Bøgekultur. Havde du rigtig tænkt dig, at de store Bøgetræer begynder med at være smaa? En Fasanhane buldrede op lige foran os — den fik Medvind og strøg paa stive Vinger, som en Svæveflyver, ligesaa langt, vore Øjne kunde følge den. Skovrideren kom ved denne Afbrydelse pludselig til at tænke paa et Sneppeeventyr her sidste Efteraar. Snejpejagt er noget for sig, siger han, og hans Øjne lyser. Det er Jagt, min Ven. Man gaar troligt Dag efter Dag — der er ingen Snejper, og saa en skønne Dag, saa er de der. Pludselig en Dag var denne Kultur fuld af Snejper. Det var Sport, det kræver et meget meget snævert Samarbejde mellem Hund og Jæger. Og saa den drilske, flaksende Flugt de udspekulerede Snejper finder paa — du kan tro, de er ikke lette at ramme. Vi fik ikke mindre end 15 med hjem paa Tasken den Dag. Jeg har aldrig oplevet noget lignede. Pan ser stolt op paa sin Herre, som paa den mest affejende Maade beder den om ikke at være vigtig. Pan er fløv, men samtidig lidt forurettet. Det er tydeligt, den tænker, jeg saa virkelig ogsaa beundrende op paa dig, du skød helt pænt, selv om der var mange Forbiere. Skovrideren ler og giver ham et ven-

skabeligt Dask, — ja, ja da, jeg ved godt, at det var dig, der fandt dem, og at du fandt endnu flere, end jeg skød. Stormende Forsoning. Pan springer højt i Vejret og hylér af Glæde. Jeg gad vidst, fortsætter Skovrideren, om der er nogle rugende Snepper her paa Distriktet i Aar. Jeg har ikke selv set nogen. Der plejer gerne at blive et enkelt Par tilbage, naar de andre ved Fremkomsten af den hvide Anemone flyver videre mod Nord.

Naa, men det var denne Bøgekultur, vi var ved at tale om. Her har ogsaa været Bøg før, hvad du kan se paa Stødene. De gamle Bøge var udlevede — havde naaet deres Omdriftsalder (ca. 120 Aar) — og er derfor blevet skovet. Du maa vide, at det kun er med Betænkelighed, jeg har fjernet alle de gamle Træer og derved udleveret Arealet til Frost og Vind. Du har nok lagt Mærke til, at vi har vort eget Klima i Skoven — vidt forskelligt fra det aabne Lands barske, blæsende Klima. Og dette Skovklima kan baade de smaa, nye Træer og de forskellige Orme og Mikroorganismer, som „pløjer“ og „gøder“ Jorden for os, bedst lide. Havde jeg givet Ordre til, at ca. en Fjerdedel af de gamle Træer ikke maatte hugges, men bevares som „Overstandere“, havde jeg kunnet bevare Skovklimaet uden at spærre saa meget Lys ude, at de unge Planter vilde lide derved. Men jeg har i dette Tilfælde valgt en anden Fremgangsmaade. Se dig godt for, og du vil se, at der er plantet mange smaa Birke og Hvidelle ind over Arealet. De er plantet for at hjælpe Bøgen op. De vokser meget hurtigere i Ungdommen, og inden længe vil de være i Stand til at dække Fladen saa meget, at Ukrudtet bliver holdt nede samtidig med, at de smaa Bøgetræer beskyttes mod Frost og Vind. Efterhaanden, som der er kommet Gang i Bøgene, har „Ammetræerne“ aftjent deres Værnepligt og hugges bort, saa Bøgen rigtig kan faa Plads til at udnytte hele Vokserummet. I denne her nystartede Kultur staar ca. 30.000 Planter. Naar den er bleven hugstmoden, vil der kun være ca. 120 Træer tilbage. Resten er blevet kvalt i Kampen for Lyset eller skaanet for en saa forsmædelig Død ved Forstandens forudseende Indgriben.

Der er hegnet rundt om Kulturfladen. Det er for at hindre Hjortevildt i at forgribe sig paa de fristende, unge Topskud. Harer driver ved Vintertide hyppigt samme Sport. Harebid er glat, som skaaret med en Kniv, mens Vildtets knap saa imponerende Gebis efterlader en flosset Snitflade. Men Musene er dog Bøgekulturens Fjende Nr. 1. Man bekæmper dem paa mange Maader. En af de bedste og samtidig mest humane er brugt her — en Streg Tjære nede paa den lille Bøgestamme. Saa bliver Musen fornærmet og gaar ud for at søge sig andre Jagtmarker.

Kan du springe over Groften dér? Det gik. Jeg synes lige, du skulde se den Grankultur derovre, inden vi skal hjem til min Kones gule Ærter, sagde Skovrideren. Her har vi ikke sat Hegn omkring, men hvis du ser paa Topskuddene paa de smaa Graner, vil du se, at her har vi igen været ude med Tjærekosten. Naar Granerne er tjæret i Toppen, føler Vildtet sig meget lidt lækkersulten efter Gran. Ved en Grankultur behøver man ikke at starte med 30.000 Planter for at have Udvalg nok til at frembringe god Skov. Naaetræer udvikler sig altid mere ensartet — her er 6.000 nok at starte med. Ved 70 Aars Alderen bli-

ver de skovet. Saa vil der vise sig at være ca. 400 Træer tilbage — næsten 4 Gange saa mange som ved de gamle Bøge. Forklaringen her er, at Granerne ikke har nær saa store Kroner, hvorfor det enkelte Træ ikke behøver saa megen Plads.

Klokken er blevet mange. De gule Ærter spørger i Underbevidstheden. Nej, hvor de bobler og puster af Velvære paa Komfuret, som en tyk Grosserer, der gør Morgengymnastik. Musvaagens Kampsprog faar dig dog til at glemme dette Drømmesyn om Ærter. Højt over Kronerne svæver han i store Kredse. Hvor er det skønt at se. Der er Storhed i dette. Pludselig slaar den Vingerne ind og styrter som en Stukas mod Jorden. Du fornemmer Suset. Det er Dræberens Dolk. Disse faa Sekunder — det er, som Naturen holder Vejret, som hvert lille Dyr putter sig i Skræk for noget ubestemmeligt frygteligt. Dolken susede, men ramte forbi. En Rislen af Lyde alle Vegne. Den lille Mus havde bjerget sig i sit Hul. Stemningen er befriet, men Musvaagen tirret over sit Uheld. Uheldsvangert lyder dens Skrig højt oppe i Æteren. Naar kommer næste Angreb — naar?

Paul Holbech.

Blaamejsedagen i Odense

havde samlet 101 Blaamejser fra hele Sct. Knuds Division. Vi mødte om Formiddagen i Højskolehjemmets store Sal, hvor vi slog Katten af Tønden. Dette foregik Slag i Slag, og det varede ikke længe, før alle fire Kattkonger var kaarede.

Efter en Spisepause, hvor den medbragte Mad forsvandt sammen med Sodavand, marcherede hele Styrken til Sporvognen, hvis Hoved- og Bivogn fyldtes med de mange glade og syngende Piger, der underholdt de faa øvrige Passagerer paa bedste Maade, indtil man ved Endestationen rømmede Vognene — til Glæde for en helt ny Konduktor, der aldrig havde været ude for en saadan Livsglæde og Trængsel.

Med Divisionschef Lise Loytved som Overleder legede Pigerne fordelt i Hold nogle morsomme Lege, der gav Motion og Varme, og derefter gik Turen gennem Skoven til Zoo, hvorfra vi med nye Sporvogne tog tilbage til Samlingsstedet i Højskolehjemmet. Her fulgte nogle fornøjelige Timer, idet de forskellige Troppes Blaamejser gav en meget morsom og varierende Underholdning til stor Glæde for hinanden og de Forældre og Paarørende, der var mødt frem. Adskillige af Pigerne optraadte meget scenerante og holdede stærkt Bifald.

Efter en Pause, hvor der blev serveret Chokolade, sluttede den begivenhedsrige Stævnedag med, at Løyer læste De vilde Svaner for Blaamejserne.

Aase.

Kan du mange
Sange udenad?

BRAHETROLLEBORG-MINDER

Mens jeg skriver dette, er der nøjagtigt 3 Maaneder, til jeg skal ramme mine Teltpæle ned igen i den Brahetrolleborgske Jord, som jeg har gjort det saa mange Gange for.

Hvor vil det blive godt og mærkeligt igen at se en hel By rejse sig i Lobet af en Dag, og at skulle se det myldrende Liv af lyse- og mørkeblaa, brunbenede Spejdere i de lange Gader.

Jeg vilde først have interviewet til jer en hel Del gamle Spejdere med mange Trolleborglejrre bag sig, — men jeg opgav det igen, for hvis jeg skrev til de fjerneste, vilde de aldrig svare mig; for naar jeg beder de fjerneste Jyder eller midterste Fynboere om noget, der tangerer Bladet, bliver de fuldstændig stumme, lægger mit Brev underst i en vældig Bunke af ubesvarede Breve, og saa slovede er de efterhaanden, at det grimme er, at det ikke generer deres Samvittighed det sporeste! Og naar jeg spørger de nærmeste gamle Lejrrøtter herinde om noget — ja, saa har de pludselig saa ganske overordentlig travlt, skal pludselig til et Møde til et eller andets Fremme eller Afskaffelse, eller de skal forberede noget meget vigtigt til en Turnering og har forøvrigt Influenza.

Men hvorfor ogsaa ulejlige andre, naar den gamle, graa og mimrende Redaktør har Minder nok selv at ty til?

Jeg tror, at jeg allerbedst husker vor første Korinthrejse. Vi var en lille sammensvejset Flok, som kom fra den guldgaasblinkende By, Vordingborg, og vor Samvittighed var ikke saa god. Vi havde i lang Tid ikke haft andre Førere end undertegnede, der paa det Tidspunkt var 15 unge Aar; dette havde vi helt skjult for Korpset, og vi havde været syv Sind, om vi overhovedet skulde af Sted, men vi vilde løbe Risikoen, og de erklærede alle, at jeg saa saamænd saa gammel og hærget ud af Ansaret, at ikke et Menneske vilde tro, jeg var en Dag under de forlangte 18! Vi havde trænet rigtig flinkt, men manglede alligevel meget her og der, vist nok ogsaa disciplinært, men vi vilde nu alligevel ud og slaas for vor unge Ære og vise os selv, at vi kunde godt klare os trods vor konstante Førernød. Det var en spændende Rejse, for det var første Gang, vi oplevede Suget i Maven ved, efterhaanden som Toget nærmede sig Storebælt, at blive mange af samme Slags. Der var nu ikke saa meget med Gensynsglæde og sligt, for vi havde aldrig set hinanden før, og vi var alle bange for at røbe vore gode Idéer i turneringsmæssig Henseende. Paa Korinth Station var der en Myldren og en forbavsende Forvirring, men nogle Divisionschefer raabte og kommanderede saadan med os alle (at nogle af os ønskede os hjem igen, og saaledes), at der efterhaanden kom en Art Orden i Rækkerne og et vist System i Rodet, hvorefter vi med vore Pakkenelliker travede henad Landevejen, hvor man ser Brahetrolleborgs Taarn rage forjættende op i Forgrunden.

Vi laa paa Lofter og i Loer og Lader i de Tider, og det var den Gang, Raagummisaaler lige var kommet paa Mode, og dem holdt Rotterne meget af. Overfor os laa

Slagelse, og de var allerede den Gang altfor dygtige, men de lærte os at synge Polly-Wolly-doodle-all-the-day, og det var opmuntrende. Vi spiste i en meget stor Lade, og naar vi alle var samlede dér, lød det som et meget stort og oprørt Havs Brusen, og først den allersidste Dag havde vi lært, at man ikke sætter sig ned og begynder at smaske, førend de allerfineste er kommet og har faaet deres Sød-suppe og er begyndt.

Turneringen var paa een Gang tifold værre og meget sjovere, end vi havde tænkt os, og der var ingen, der sendte os hjem, fordi vi ingen Førere havde.

Jeg tror, det var ved den Turnering, at en Spejder fra Hellerup, „Kristian d. Fjerde“ hed hun ganske enkelt og havde et fanatisk Blik, kastede med Redningsreb og hvirvlede det op igen med en saadan Hast og Kraft, at man hverken kunde skelne Arme eller Reb eller noget som helst. Hun var fra et Hold, hvor de alle havde smaa søde sorte Fletninger med røde Sløjfer i, alle ens smaa røde Kinder og i det hele var fra hinanden ukendelige. De var ogsaa meget dygtige, men til sidst blev de vrede over et eller andet i Pointbedømmelsen, og deres lille Fører med røde Kinder og røde Sløjfer i Fletningerne sprang op paa et Bord og stampe i dette af Forbitrelse, og derfor vandt de ikke den Turnering.

Et andet Aar var der interskandinavisk Førerstævne, hvor storslaaet en Lejr det var, har jeg egentlig først forstaaet i Aar paa mine gamle Dage, hvor jeg paa en Rejse i Sverige traf flere Førere, der alle begejstrede raabte: „Brahetrolleborg 1926!“

Aah, der er dejligt i Trolleborgparken, og sjovt var det at gaa i Klynger med Nordmænd og Svenskere og andre Ligesindede og synge hinandens Sange. Jeg kan nu ikke huske meget fra den Lejr, udover at det engang blev bebrejdet mig, at jeg havde fejlet et Gulv for godt, og at jeg spiste Ananas af en Daase med *Mejse*, som vilde kapre mig til Patruljefører i København. Ved Hjælp af Daasens klistrede Indhold lykkedes det hende at besnære mig dertil en sen Nat, hvor Skyggerne var kulsorte i Alléen mellem Slottet og Avlsgaarden.

I det hele taget kom jeg altid for sent i Seng i den Lejr, for det var ogsaa ved den Lejlighed et Par Stykker af os pludselig fik at vide, at vi skulde møde efter Lejrbaaltide og indøve noget gevaldig. Det gevaldige bestod først i, at jeg skulde være Hr. Oluf, der rider, mens nogle pyjamasklædte og formummede gratiøse Elverpiger under en Danselærerindes Instruktion ved sære Fagter søgte at kogle rundt om mig. Uh, hvor var det uhyggeligt! Samtidig stod lille Fører fra Horsens og sang Solo: Hr. Oluf han rider, med en Lommelygtes Lyskegle ned i en laset Sangbog. Uh, hvor var det uhyggeligt!

Dette Festspil blev opgivet, i Stedet skulde vi møde næste Morgen før Hanegal (og det er tidligt ved Sommer-tide!), og det gjorde vi saa og stod og smaafrøs i det duggede Græs med en Sweater over Skuldrene og meget desorienterede, indtil *Fru Willer* kom farende fra et Nateller Morgentog med et Skuespil, hun havde skrevet i

samme. Det var et Show, der skulde opføres samme Aften og gerne blive af sær Herlighed, og vi havde alle at lære vore Roller hurtigt og naturligt og selv at skaffe os Dragter, dette være som Riddere, Munke, Skjalde eller Elverpiger (der dog hver fik en Meter lyserød Tarlatan udleveret til at sløre deres Herligheder elverpigeagtigt med).

Det maa have været et udmærket Spil, for siden er der blevet kogt og spillet og snoet videre paa det, men det var kun i de gamle Dage, vi var saa begavede, at vi kunde lære en Rolle saa hurtigt.

Senere har jeg været paa Trolleborg til Turnering igen med Mejerne, til hvem jeg altsaa var blevet solgt eller købt for en Daase Ananas. (Ja, Ananas, jeg tror egentlig godt, jeg kunde lade mig købe til en hel Del for en saadan Daase nu!) Det var en grusom Turnering, forsaavidt som vi havde sat os for at vinde, og det raader jeg jer alle indstændigt fra at ville! Vi trænede simpelthen altid! I Fritiden gik vi i Skole, eller hvad der nu ellers forlangtes af os, — naar vi altsaa kunde naa det. Hver Søndag tog vi paa Hvidegaard og foretog os de samme Ting, mens Meise sad paa en Søndagsberlinger og heppede os og spiste Vandrisengrød med Abrikoser og Lobescoves. Selve Turneringen var eet Mareridt, hvor vi skiftede Uniformer uafsladeligt, gik ud til Opgaverne med Hjertet flagrende oppe i Halsen som en forskræmt Fugl, og kom hjem med det som en Dødvægt under Bukseelastiken. Jeg kan endnu høre, hvordan det lød, naar Maud skreg, for hun reagerede overfor alt med Skrig, eller jeg kan se lille rare Vera Solskins fortvivlede Øjne, da hun havde lavet saa fin en Lap, at det vilde have frydet selv en Kejser at gaa med den paa sin Hermelinskaabes Herlighed!

Vi vandt, — men vi fortjente det ikke, for vi var hysteriske!

Jeg tror, det var engang i de efterfølgende Dage, at jeg en Dag pludselig blev sat til at indlede en Diskussion om Biografgænger og Ungdommen, og jeg var selv meget ung, og der var meget varmt i det store Telt, og de saa alle saa uhyggeligt interesserede ud. — Og jeg fik saa mange franske Mandler hjemmefra og bestemte, at jeg vilde begynde et nyt og bedre Liv og være meget flittig det sidste Aar i Skolen.

Ja, saa var der jo ogsaa Brendegaardlejren, men den tager vi ikke med, for det gælder ikke. Men ud og ind imellem de meget store Sus var der Stævner og Mærkværdigheder og smaa glade Udflugter til Spejderskolen i Verdens Centrum, Korinth. Og altid blev der Tid til et lille Smut op i Parken, og der var dejligt, hvad enten det var Paaske med en bidende Østenvind under en forårsren Himmel, Sommer med skyggende Træers Velbehag eller Efteraar med gule Blade i Fald.

Og nu skal vi til at opleve det glade Sus igen, og ogsaa I skal se varsomt paa det mærkelige Træ i Parken, som er halvt et Naaletræ og halvt et Løvtræ, som jeg skal hen at besøge med lille Fører fra Horsens, for at hun for syvende Gang kan fortælle mig alt det, hun ved om det, og vi skal gaa varsomt gennem Slotsporten og, om vi evner det, mærke Historiens Sus, og først og sidst skal vi opleve alle de mange smaa og store Glæders Fællesskab med hinanden. Vel mødt, Kammerat!

Red.



Den 26. Februar i Aar mistede vi en af vore Spejderkammerater, Aase Olesen, kun 20 Aar gl.

Aase blev indmeldt i Samsø Trop i 1938. Hun var i lang Tid Patruljefører og senere Blaamejsefører. Kort før Jul flyttede Aase med sine Forældre til København, hvor hun blev syg og døde efter kun faa Dages Sygeleje.

Aase var meget afholdt i Troppen, mild og venlig, som hun var, altid hjælpsom og den gode Kammerat helt igennem.

Vi vil bevare hendes Minde i kærlig Erindring.

En amerikansk Boggave

Efter Krigens Afslutning har vi paa forskellig Maade mærket amerikanske Pigespejders Sympati og Medfølelse for os, og det har været godt at mærke, med hvilken Omhu og Hjertevarme de har sendt deres Gaver til de Lande, som under Krigens Aar maatte leve under tysk Besættelse. Det sidste Bevis herpaa har vi modtaget fra en Pigespejdertrop i Larchmout, en Forstad til New York, i Form af en Boggave til en Trop i Korpsen.

I U. S. A. har Kvinder paa 12-Aarsdagen for den Skændselsdag, da det nazistiske Tyskland kastede sin Kultur paa flammende Baal, dannet Kredse, som har til Opgave at samle Bøger fra hele U. S. A. og sende dem til de Lande, som mangler god og opdragende Litteratur for sin opvoksende Ungdom.

Ganske vist har vi ikke herhjemme den katastrofale Papirmangel, som i visse Lande gør sig gældende, og hvor Bøger næsten er et udslettet Begreb. I de krigshærgede Lande har Bomber ødelagt Bibliotekerne, som før var Folkets Eje, og i Ruinerne søger Born efter Læsestof. I et Land som Kina, som vi tænker os som et Land med Papir i Overflod, er det f. Eks. et stort Problem at undervise Børnene i de engelske Klasser, fordi der ingen Bøger findes.

Det er med Henblik paa alle disse kulturelle og opdragelsesmæssige Vanskeligheder, at de amerikanske Folk tager deres bedste Bøger ud af Reolerne og sender dem ud i Verden. En Pigespejderflok har pakket deres Yndlingsbøger i en fin, malet Trækasse og sendt dem sammen med en Bog, der i morsomme Tegninger og Tekst fortæller om dem selv. Bogkassen er tildelt I. Københavns Trop.

Bøgerne er Borne- og Ungpigelektur, som den, der vil tilegne sig det engelske Sprog, kan have Fornøjelse og Udbytte af at læse.

I København har takket for Gaven og sendt en Scrapbog, der fortæller om dem selv og deres Spejderarbejde.

En ny Kontakt mellem amerikanske og danske Pigespejdere er oprettet. Gid den Slags Forbindelser maatte virke for bedre international Forstaelse.

G. N.

Det danske Pigespejderkorps Adresser

KORPSRAADETS FORMAND

Overlæge P. Guildal, Vesterled 29, Kbhvn. Ø.

BESTYRELSENS FORMAND

Fru Suzanne Lassen, Nyhavn 63, Kbhvn. K.

SPEJDERCHEF

Fru Hanna Holmblad Lund, Korpskontoret, Læssøegade 199, Odense. Telf. 7104. Postgiro 86000.

SOUSCHEF

Frk. Märta Stjernswärd, Lundsgade 6, Kbhvn. Ø.

INTERNATIONAL COMMISSIONER

Komtesse Naka Haugwitz, Spejderskolen, Korinth.

POSTBOX

Fru Ellen From Petersen, Stationen, Maaløv.

PIGESPEJDERDEPOTET OG KONTOR

I KØBENHAVN

Lundsgade 6, Kbhvn. Ø. Telf. Øbro 8383.

Postgiro 40673. Korpssets: 38427.

REDAKTION AF FØRERBLADET

Læssøegade 199, Odense. Postgiro 33633. Alle Bidrag til Bladet sendes inden den 25. i Maanedens for at kunne komme med i det først udkommende Blad.

REDAKTION AF „PIGESPEJDERNE“

Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup, hvortil alle Bladbidrag sendes inden den 5. i hver Maaned, hvis de skal naa at komme i Betragtning i det først udkommende Blad.

Friluftsliv

I Dagene 30. Maj til 2. Juni etableres der ved Mølleaaen en Udstilling, hvori alle tænkelige Foreninger, der holder af frisk Luft og grønne Skove, deltager. Saaledes alle Spejderkorpsene, Vandrelauget, alle mulige Foreninger for Søsport, Cyklister, Motorejere, Svæveflyvere, Uffakingklubben (?) med talrige flere.

Det bliver sikkert en god Udstilling, fornøjelig i sin Idé og lærerig i sin Udformning, og alle de mange Spejdere, der just i de Dage trænger til for en Stund at tænke paa andet end Eksamenslæsning (og Turneringsstræning), skulde tage en Cykeltur langs Mølleaaens smukke Vand og glæde sig over, hvor mange Foreninger, der er Tilhængere af frisk Luft, og paa hvor mange Maader man kan indaande den!

Red.

NYT FRA DEPOTET

Maanedens Tilbud

Et lille engelsk Spisebestik (16 cm) Kr. 4,85

Aluminium Sæbadaase m/ Hængsel Kr. 1,00

Vi venter engelske Spejderøkser i nær Fremtid.

Depotets Lukketider i Sommer

Fra 6.-21. Juli har Depotet flyttet sin Forretning til Korinth, og der er lukket i Lundsgade.

Fra 22. Juli til 14. August, begge Dage incl., er Depotet helt lukket, og der kan intet ekspederes.

Efter 1. Juli kan der ikke ekspederes skriftlige Ordre. Vær derfor i god Tid med Bestillingerne til Korpsleiren.

PIGESPEJDERDEPOTET

LUNDSGADE 6 - KØBENHAVN Ø

REDAKTION: FRU ANNESOFIE HERMANN, Ellemosevej 89, Hellerup
ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til „PIGESPEJDERNE“, Fru Anne Marie Larsen, Vestergade 30, Odense. Postgiro 36302.
„PIGESPEJDERNE“ kan ogsaa bestilles gennem Postvæsenet og koster Kr. 4,00 pr. Aar.
EKSPEDITION OG TRYK: FYENS STIFTSBOGTRYKKERI, ODENSE. Afleveret til Postvæsenet den 31. Maj 1946.

21027